

Isten, család, tánc

Dalotti Tibor (középen) a Sakk c. táncjáték főszereplőivel

Dalotti Tibor koreográfus 1963. május 11-én született Budapesten, értelmiségi családban. A Toldy Ferenc Gimnáziumban letett érettségi után elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetemet, ahol okleveles biológus-vegyésmérnök diplomát szerzett. A táncsal 10 éves korában került kapcsolatba. Ekkor kezdett el versenyszerűen jégtáncolni. Ebben a műfajban 6-szor nyert korosztályában országos bajnoki címet és 19 éves korában, válogatott kerettagként hagyta abba. 16 éves korától kezdve a versenytáncban is indult versenyeken, ahol több Budapest-, és országos bajnoki címet szerzett. Az egyetemi tanulmánya mellett elvégezte a Népművelési Intézet társastánc-pedagógusképzőjét, melyet kitűnő eredménnyel fejezett be. Ekkor alapította meg táncpartnerével a Botafogo Táncegyüttes jogelődjét. Együttműködésével 1986-tól kezdve résztvevője a miskolci Nemzetközi Formációs Fesztiválnak, ahol az elmúlt több, mint két évtized alatt nem volt olyan év, amikor ne kapott volna koreográfiai-, pedagógiai-, vagy egyéb más értékes díjat. A Botafogo Táncegyüttes az ő irányításával és koreográfiai munkássága nyomán olyan különleges táncnyelvet alakított ki, mely egyedülálló Magyarországon és az egész világon is, ami ugyanakkor közérthető és élvezetes. Az együttes számtalan világverseny győztese. Munkásságát a Táncpedagógusok Szövetsége nívódíjjal jutalmazta. 2002-től tanára a Magyar Táncművészeti Főiskolának, ahol koreográfiai ismereteket tanít. 2003-ban a Botafogo székhelyén, Pestszentlőrincen, a városért végzett munkássága elismeréseként Pro Urbe Pestszentlőrinc díjat vehetett át. 2004–2007 között igazgatója volt a Budakeszi Erkel Ferenc Művelődési Központnak. 2008. november 28-án született ötödik gyermeke. A négy fiúgyermek és egy leány édesanyja Bágyoni-Szabó Zsuzsanna, akivel 14 éve él boldog házasságban.

– 2009. január 10-én a Thália Színházban került sor a Botafogo új táncjátéka premierjének, a Sakknak a bemutatására. A plakáton azt írják: izgalmas a téma.

– Valóban az. Amikor kitaláltuk a témát, nem gondoltunk arra, hogy milyen nehézségekbe fogunk ütközni. Egy sakkjátzmát álmotunk a színpadra, élő bábokkal, táncosokkal, izgalmas, fordulatossá cselekménnyel. Ez végül is maradéktalanul sikerült. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy a sakk színházi, vagy dramaturgiai szemmel nézve megoldhatatlan játék, hiszen 32 játékosunk van a színen, s mindig csak egy lép, míg a többiek állnak, s a végén egyre kevesebben vannak a színpadon. Ezért a sakk csupán gondolataink hordozójává vált, és egy rendkívül izgalmas darab formálódott a kezünk alatt.

– Kik irányítják a „bábokat”?

– Ez nagyon fontos kérdés. A bábokkal a sakkhoz lép. Ebben a darabban a sakkosok jelenítik meg a mindenkorai felsőbb hatalmat, akik bábuként, tárgyként, vagyis nem érző, gondolkodó emberként használnak minket.

– Még a királyt és a királynőt is?

– Hogyne. Ez a felsőbb hatalom irányítja a vezéreket is. Ezért van egy kis áthallás a darabban a mindenkorai politikai hatalomra utalva. A táncjátékban a bábok hiába szeretnek egymásba, hiába próbálnak meg békét kötni, hiába vannak saját ambícióik, ha a sakkosok másként döntenek. Minden a sakkosok kezében van, s így átvitt értelemben a mi életünk is. Sajnos azt már nem tudtuk beleszőni ebbe a leíró darabba, hogy a sakkosok felett is áll egy olyan hatalom, aki nélkül ő sem lehetne az, aki.

– Hogyan fogadta a sajtó és a közönség ezt az új darabot?

– Még minket is meglepett a hatalmas közönségsiker. Nem ritka, hogy fellépéseink után 10 perces ováció tör ki a nézőtérre, vagy a sportcsarnokokban, de most még ennél is nagyobb sikert aratott a darab. A szakma is pozitívan fogadta a Sakkot. A darabnak nagyon sok rétege van. Ha valaki csak szórakozni szeretne a színházban, ugyanúgy megkapja azt, amire vágyik, mint az, aki a mögöttes gondolatokat keresi.

dramaturgiát, azt, hogy mit fogunk eltáncolni. A dramaturgiát jelenetekre bontjuk, amikhez zenét keresünk. Csak ezután jönnek létre a konkrét mozdulatok, s megszületik a tánc.

– Vannak azért ötletgazdák is?

– Igen, ez egy csapatmunka. Nem is tudnék mindent magamra vállalni. Amiben nem vagyok járatos, abban segítséget kérek. Így a dramaturgia megalkotásában, leírásában, de a jelmezeket, díszleteket is hivatásosok tervezik. A zeneválasztás, a rendezés, a koreografálás, valamint a fény és látványterv a sajátom, ezekben érzem magam otthonosan.

– Régebben a zene, tánc, ének együvé tartozott. Ha egy kisgyermek énekel, tudatosan mozog is a dallamra... Mikortól jár külön utat a tánc meg a zene?

– A középkorig kell visszamenni, amikor az ének szakrális része elvált a tánctól. Évszázadokkal ezelőtt az egyház olyan szabályokat hozott, mely szerint a tánc tiltott dolog. Az ókorban természetes volt a szöveg, a zene, a mozgás egysége. Korábban jártam Dominikán, s elmentem egy katolikus misére, ahol nem csak énekeltek, hanem táncoltak is a hívek. Ez szerintem kultúrkör- és hagyományfüggő dolog.

– Térjünk rá az ön életére, pályájára. Kérem, beszéljen felmenőiről. Honnan eredeztethető a Dalotti család? A nevet hallova utálati származásra gondolok.

– A XVII. században, Buda visszafoglalásakor olasz tisztek is részt vettek a harcokban. Így az egyik ősapám is, aki érdemeiért nemesi rangot kapott. Magyar lányt vett el feleségül, s családot alapított hazánkban. Az ősök révén egyébként egészen a XIII. századig visszakereshető édesanyám felmenő ága.

– Nemesi ősei vannak. Ők adnak önnek egyfajta tartást?

– Minden embernek tudnia kell, honnan jön, földi értelemben honnan ered, ezért is fontosak a gyökereim. Sok kiváló gondolkodó volt őseim között. Rokonságunkhoz tartoznak pl. az 1848-49-es szabadságharcban érdemet szerzett Madarász-testvérek, László és József. De ugyanígy Klebersberg Kuno, vagy éppen Vikár Béla is oldalági rokonunk. Az ősök pedig mindig átadnak valami szellemi örökséget a következő

– A táncjátékoknak is ugyanúgy hódolói vannak a közönség körében, mint mondjuk a musicalnek?

– Igen, de nem ők alkotják a Sakk közönségének zömét. A szűk rajongói táboron kívül elég széles skálán mozog a közönség összetétele. A darab egyaránt szól fiatalnak, idősnek, sakkosoknak és laikusoknak, férfiaknak és nőknek. A premier utáni háttérbeszélésekből kiderült, hogy még olyan gondolatok is megfogalmazódtak a nézőkben, amelyekre mi direkt utalásokat nem is tettünk.

– Latin zenét hallunk a játék közben?

– Elsősorban nem, mert a sakkot nem tudjuk egyetlen nemzethez, vagy egyetlen korhoz kötni. Még a története is homályba vész. Így a zenei összeállítás nagy időszaktól ölel fel és több stílus követi egymást. Vivaldi zenéjétől indulunk és oda érkezünk meg, de közben pl. a fiatalok által szeretett, Nighthwish együttes számai is felhangzanak. A válogatás alapja az igényesség. Egy zene nem attól jó, vagy rossz, hogy mikor keletkezett és milyen stílust képvisel, hanem az ötletek sokasága és a kidolgozás művészete a döntő.

– Hogyan jön létre egy adott koreográfia?

– Egy több szakaszról álló folyamatról van szó. Első lépésként meghatározzuk a

nemzedéknek. Ez a szellemi örökség pedig mindenképpen hatott a gondolati fejlődésemetre.

– Sportolók, vagy művészek voltak az ősök között?

– Erről nincs tudomásom. Főleg tudósok és tanáreberek voltak.

– Miért a korcsolya volt első sportszere?

– Édesanyám nagyon szeretett korcsolyázni, levitt a jégre, s én otthagadtam.

– Mikor is lett országos bajnok és válogatott kerettag?

– Tizenkét éves koromtól rendszeresen versenyeztem, korosztályos bajnokságokat nyertem. Ezek a sikerek 12-19 éves korom közé tehetőek.

– Ez a sport naponta mennyi edzést kívánt?

– Minden nap két edzésünk volt, ami összesen majd' 5 órát tett ki. Nagyon komoly felkészülést igényelt a korcsolyázás.

– Önt mire nevelte a sport?

– Elsősorban kitartásra. Ha ez hiányzik, akkor biztos, hogy elbukunk az első megmérettetéskor. Fegyelmre és kötelességtudatra is nevelt a sport. Segítségét jelentett személyiségem fejlődésében is. Természetesen az egészségünk megőrzésében is fontos szerepe van a sportolásnak.

– Miért hagyta abba a korcsolyázást?

– Ennek két oka volt: az egyetem és a szerelem. Érettségi után a BME vegyész mérnöki karára jártam. Az egyetemi tanulmányokat akkoriban nem lehetett összeegyeztetni az élsporttal, legalábbis én nem tudtam. A vegyészkaron olyan kötelező laborgyakorlatokon kellett részt venni, amelyek reggel 8-tól este 8-ig tartottak. Aki ezen nem vett részt, nem kapta meg a félévét. S pont erre az időszakra tehető, mikor szerelmes lettem, s akkor számomra többé nem is létezett más, mint a szerelem.

– Vegyész mérnöknek tanult. Tehát real beállítottságú ember?

– Egy igazán jó kutató vagy matematikus művész is egyben. A nagy felfedezések mindig valamilyen ihletettségből jönnek. A csak reál tudományokkal foglalkozó tudós valószínű, hogy nem fog elérni olyan nagy eredményt, mint az, akinek van egy kis affinitása a művészetek iránt. Jómagam mind humán, mind real területen kaptam valamilyen talentumot az Istentől, s ezért nem mondom magamat csak művésznek, vagy csak reálisnak, hanem inkább „földhözragadt” művésznek.

– Igaz, hogy jelölték az egyetemen ösztöndíjra, de mégsem élt a lehetőséggel?

– Pontosítsunk: ez már nem az egyetemi évek alatt történt. Miután megszereztem a diplomámat, két évig mint biológus dolgoztam az Onkológiai Intézetben. 1989-ben egy amerikai ösztöndíjat nyertem, ám visszaléptem. Győzött a tánc és a haza iránti szeretetem.

– Mikor kezdett el táncolni, s miért pont a társastáncot választotta?

– Már tizenhat éves koromban – a korcsolyával párhuzamosan – kezdtem el táncolni. Sokféle táncműfajt kipróbáltam, s megragadtam a társastáncnál. A társastáncot már könnyebben össze tudtam egyeztetni egyetemi tanulmányaimmal. Egyetemi éveimre datálódik versenytáncos múltam.

– Egy interjúkötetben olvastam: fiatal felnőttségűt tért meg. A gyülekezet egyes tagjai miként tekintettek önre? Vannak, akik gyanúsan méregetik a felnőttként megtérteket...

– Az a gyülekezet, ahol megtaláltam a hitemet, egyáltalán nem gyanakodva tekintett rám, sőt örültek a hívek, hogy valaki odafordult Krisztushoz. Az igazi hívő ember örül annak, ha egy másik lélek is Istenhez talál, hiszen ezt a parancsot kaptuk: „tegyetek tanítványokká minden népeket...”

– Miért a református egyházat választotta?

– Mindenki arra halad, amerre Isten vezet. Igaz, engem római katolikusnak kereszteltek, azonban Isten kegyelméből olyan lelkipásztorok közelébe kerültem, akik mellett hitben folyamatosan erősödtem. Feleségem református vallású, s rajta keresztül ismerkedtem meg ezzel a felekezettel. Azóta konfirmáltam is, így ennek az egyháznak váltam a tagjává, de tudom, hogy Krisztusban minden hívő ember a testvérem.

– Eperjes Károly azt nyilatkozta: halálközeli élmények hatására tért meg. Ön?

– Háromszor kerültem olyan helyzetbe, amikor csoda történt és életben maradtam. Ezek után át kellett gondolnom életemet; egyre jobban vágytam Isten közelségére, és életemet nagy lelki tusák árán, végül Krisztus kezébe tettem le.

– A felnőttként megtértek közül többen kezdetben eléggé bigottak vallási kérdésekben. Ez önnél is előfordult?

– A frissen megtértek lelkesedésével én is sokszor túlságosan kemény voltam másokkal. Azt hittem, hogy már mindent tudok, mindent helyesen látok. Mindenkiem elmondtam, hogy szerintem mit csinál rosszul az életében, néha túlságosan is szeretetlenül. Ez a típusú hevesség mára alábbhagyott, sokkal megértőbb lettem.

MIÉP

Előre hozott választásokat!

Faragó Laura

Besenczi Árpád

Maros Gábor

Balassa Sándor

Oberfrank Pál

Császár Angela

Koltay Gergely

Lukácsi Huba

– A szektákkal szemben is?

– Ez más kérdés... A megtérésemnek köszönhetően tisztán látok a mindennapokban, a szektákban történő eseményeket is hívó szemüvegem keresztül láthatom. Nem tudnak félrevezetni. Amíg az ember nem tér meg Istenhez, s úgy találkozik veszélyes lelki dolgokkal, szektákkal, rendkívül káros lehet az egyén szempontjából – mint tudjuk a történelemből –, akár halállal is végződhet. A megtért ember viszont világosan látja a problémákat. Nem rekeszti ki a szektákban élőket, hanem imádkozik értük. Az embert tiszteli, de a cselekedetét elítéli.

– Úgy tudom: egy időben – még megtérése előtt – érdekelte az ezoterika s az okkultizmus. Ha bemegyünk egy nagyobb könyvesboltba, akkor rengeteg mágiával, Grállal, ezoteriával kapcsolatos kiadványt látunk. Mít gondol: esetünkben a cél a történelmi egyházak gyengítése, hitelének elcsúsztatása?

– Így van. A földön a Sátán és Isten harca folyik az emberi lelkekért. S ebben a harcban az ördög minden eszközt felhasznál célja elérése érdekében, így az Isten pecsétjét magán nem viselő tanokat is. Én azt a kegyelmet kaptam meg, hogy ezeken a tévtanokon keresztül, de azokon túlélve jutottam el a hitre. Viszont ha valaki ezen tanok bűvkörébe kerül, az nagyon veszélyes lehet.

– Említettük: a papok tiltották a középkorban a tánc bizonyos válfajait. Ördöginek mondták. Tehát a tánc kísértést hordoz magában?

– Igen, mert a tánc a test mozgásán és a testiségen alapul. Kertelenül egy férfi egy nővel érintkezik. Szinte mindenki kísértésbe esik ettől és sokan el is buknak emiatt. A test imádata viszont elszakít a lélek rezdüléseinek megérzésétől. Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy a test egyben a szentlélek

Jelenet a Sakkból

temploma, vagyis ha képesek vagyunk elvonatkoztatni a testiség kísértésétől, akkor a mozdulatokat és annak szépségét is átélhetjük és megmutathatjuk másoknak. Munkám során én erre törekszem.

– A tánc gyógyító erejét is ismerjük.

– Ez a műfaj hatalmas figyelmet követel meg a partner iránt. Meg kell tanulni a másikra odafigyelni. Működő terápiás hatása van a páros táncnak: számtalan házasság jött létre vagy jött már rendbe felnőtt-tánciskoláimban.

– Minden együttesben, csapatban adódnak nézeteltérések. Tartanak a Botafogóban ún. konfliktuskezelő tréningeket?

– Erre igen nagy szükség van. A technikai képzésen kívül rendszeresen leülünk, s átbeszéljük a problémákat. Az ellentéteket kezelni kell, bocsánatot kell kérni a másiktól. Ha nem eresztjük ki a gőzt, az könnyen egy-egy adott produkció vagy a munka rovására mehet.

– A tánc hányadik helyet foglalja el életében?

– Az első Isten, őt követi a család, s csak a harmadik a munka. Ha az első a helyén van, akkor az összes többi a helyén marad. Ellenkező esetben káosz jön létre. Ha nincs erős családi háttér, akkor a munkámat sem tudom jól elvégezni, ha nem figyelek Istenre, akkor a családban is gondok adódhatnak. Természetesen én az ideális állapotról beszélek. Sajnos néha még az öt gyermekem mellett is időszakosan előtérbe kerül a tánc, mint például most, a Sakk bemutatója kapcsán. Minden művész életében vannak ilyen pillanatok, de tudom, hogy hová kell visszatérnem, és ez mindig erőt ad.

– Ön a Jobb Kor Polgári Egyesület vezetője, alapítója. A „jobb” esetünkben politikai oldalt jelent?

– Távlatokról kezdem. A Botafogo neve – nem véletlenül – nagyon sok jelentéssel bír. Meg is szokták kérdezni: mit jelent a Botafogo neve, honnan a név? Pl. van egy ilyen focicsapat Braziliában, de létezik ilyen nevű öböl Rióban. Sőt a zamba alapfigurája a botafogo, de ezenkívül számtalan asszociáció kapcsolódik a névhez. Így van ez a polgári egyesületnél is. Nem gondolom, hogy Vörösmarty a kérdésben felvetett értelmet is adott volna e szavaknak, és én azt mondom, hogy a névbe mindenki azt lásson bele, amit neki leginkább jelent. Úgyis az elvégzett munkánk minősít minket.

Medveczy Attila

Negyedszázad elteltével az István, a királyról

Huszonöt évvel ezelőtt megdöbbentő erejű, hatalmas hatású, talán minden korábbinál magával ragadóbb színházi előadást mutattak be a városligeti Királydombon. Ez volt a híres és mára már legendává nemesült István, a király című rockopera. A darab sikere minden képzeletet felülmúlt. Hiába volt szabadteri az előadás, ezáltal hiába lehetett jelen esténként tizenötezer érdeklődő, így is többszöri újrajátszásra volt szükség a nézői igények kielégítésére.

A színdarab sikere fél évvel később a hasonló címmel elkészült játékfilmmel folytatódott. Kétmillió ember nézte meg a filmet, s ez mindenkor magyar nézőcsúcsnak számított, és persze annak számít még ma is. Az István, a király 1983 augusztusa óta több felújítást is megélt, újra és újra műsorra tűzték a rockoperát. Előadták többek között Szegeden, a Margitszigeten, Dunaszerdahelyen és Csíksomlyón is. Legutóbb a köztvé hosszúra nyúlt vetélkedősorozat keretén belül választotta ki a huszonötödik évi, jubileumi díszelőadás szereplőgárdáját.

A Szabad Tér Kiadó gondozásában – és az ősbemutató rendezője, Koltay Gábor szerkesztésében – közelmúltban megjelenő „István, a király Emlékkönyv” páratlan időutazást tesz lehetővé a rockopera iránt érdeklődő tömegek számára. Értékét különösen növeli, hogy Koltay mellőzte azt a mások által gyakran elkövetett hibát, mely szerint „véletlenül” csak a pozitív tartalmú cikkeket, reflexiók tárházát tette volna közzé. Az „István, a király Emlékkönyvben” bizony elolvashatjuk a

„lehúzó”, elmarasztaló írásokat, véleményeket is, mely által azt a felfedezést tehetjük, hogy bizonyos értelemben szemernyit sem változott a helyzet és a „politikai légkör”. Mert hiába telt el huszonöt év 1983 óta, a sajtóban azóta is léteznek ugyanazok a hangok, amelyek – a darab mai premierje esetén – „fölszeges magyarkodást” és „testidegen koreográfiát” emlegetnének a magyar lobogó megjelenése és a magyar Himnusz felcsendülése láttán.

Koltay Gábor mind a „Trianon”, mind pedig a „Horthy – A kormányzó” című filmje elkészültéről kiadott egy összegező kötetet is, melyben nyomon követhető a két film viszonytárságos létrehozása és fogadtatása. Ezt a remek hagyományt folytatta most a producer-rendező az István, a király rockopera esetében is. Az Emlékkönyv azért tekinthető különösen érdekesnek, mert valódi kordokumentum is egyben. Azt ma már szinte mindannyian tudhatjuk, mi történt a színpadon, hogyan énekelt Varga Miklós vagy éppen Deák Bill Gyula, miért volt hiteles a három „áruló” magyar szerepe. Ám a most megjelent Emlékkönyv az egykori és jelenlegi sajtoreakciók, valamint a háttérben zajló események, történések felidézésével végre megvilágítja az érdeklődők számára a rockopera színpadok mögötti világát is.

Mindez sokak számára illúziórömbölő lehet majd. Mert az még teljesen rendben is lenne, hogy ezek a sokak által csodált, igazodási pontként tekintett művészek is tudnak gyalólk

lenni, hiszen szupertehetségük ellenére ők is „csak” emberek. Ám azt roppant nehéz megérteni, hogy az esetleges véleménykülönbségek ellenére miért kell olykor már a gyűlölet határát súrolóan megnyilvánulni azokkal kapcsolatban, akikkel egykor közösen alkották meg az oly’ nagy sikerű alpművet. Szintén nehezen érthető, hogy egyes, a darabhoz csak áttételesen köthető személyek miért éreznek kényszert arra, hogy a kitűnő rendezőt, valamint az eredeti szereplőgárda tagjait méltatlan módon becsméreljék – szinte minden esetben anyagi haszonszerzés reményében. Miként az is eléggé sajnálatos, hogy bizony az egykori eszmék, és a mű eredeti céljai ma már csak nagyon kevesek számára maradtak fontosak és követendőek. Fájdalmas és bizonyosan nem véletlen, hogy éppen ők azok, akiknek már nem jutott megnyilvánulási lehetőség az új „Társulat”-ban...

Az „István, a király Emlékkönyv” – mely már kapható a könyvesboltokban – természetesen nem tud teljesen objektív maradni, ami teljesen érthető dolog, hiszen Koltay Gábor és az István, a király rockopera egymástól el nem választható. Ennek ellenére Koltaynak sikerült az, ami talán még a darab színpadra állításánál is nehezebb lehetett: az egyéni sérelmeket a minimumra redukálva, és a személyeskedéseket teljesen mellőzve átfogó, érthető és jól nyomon követhető képet rajzolt az érdeklődőknek az István, a király negyedszázados, sikerekkel és olykor intrikákkal kísért önálló életéről. **K.A.**

Nem utazhatunk Vancouverbe

Nem sikerült olimpiai kvalifikációt szereznie a magyar jégkorong-válogatottnak, miután a hét végi lettországi olimpiai selejtezőn egy pontot szerezve csoportjának utolsó helyén végzett.

Válogatottnak tavaly áprilisban minden idők legnagyobb sikerét elérve, megnyerte a Divízió I-es világbajnokságot, ezzel jogot szerzett arra, hogy idén az „A” csoportban lépjen jégre. Ez az elképesztő siker kissé más dimenzióba helyezte a jégkorong megítélését. Talán ennek is köszönhető, hogy csapatunktól sokan elvárták az olimpiára történő kijutást. A valós erőviszonyok ismerői azonban pontosan tiszták: nemzeti csapatunk számára a selejtező igazi célja a tisztas helytállás mellett csak az lehetett, hogy a nálunk magasabban jegyzett csapatok ellen megmértesse magunkat.

A sorsolás sem nekünk kedvezett, ugyanis a nyitónapon rögtön a házigazda Lettország válogatottja várt ránk. A balti állam – mely állandó tagja a világelitnek – legjobbjai a világ második legerősebb bajnokságában, a KHL-ben edződnek, így vermes reményeink nem lehettek a győzelemre. Ennek ellenére Ladányi Balázs szemfülessége révén mi szereztünk vezetést, a világ rendje azonban hamar helyreállt. Lettország csapata mindvégig vezetve, uralta a mérkőzést. A 7-3-as végeredmény még akkor is híven tükrözte a két csapat közötti különbséget, ha figyelembe vesszük, hogy két perccel a vége előtt még csak 5-3-mat mutatott az eredményjelző.

A letteknél gyengébb játékerőt képviselő két ország, Olaszország és Ukrajna volt még hokisaink ellenfele Rigában. Válogatottnak számára mindkét nemzeti együttes verhetőnek

tekinthető, ám ezúttal sajnos nem a mi szánk íze szerint alakultak az események. Olaszország ellen sok bosszantó hibát véve 4-1-re kaptunk ki, ami azért fájó, mert a sok honosított kanadai ellenére a déliek sem játszottak csúcsformában... Az Ukrajna elleni párharcot pedig azért vártuk különös érdeklődéssel, mert – ki feledné – Szaporóban éppen az ő 4-2-es legyőzésükkel vált valóra a legtitkosabb álmunk: az „A” csoportba kerülés. A mérkőzés koreográfiája kísértetiesen emlékeztetett a tavalyira. Immár 2-0-ra is vezettünk, majd két kettős emberelőnyt kaptunk gyors egymásutánban. Sajnos egyiket sem tudtuk góllra váltani, miközben az ukránok kihasználták a lélektani előnyt és a harmadik harmad közepére kiegyenlítették. Ekkor még sikerült újítani, és Palkovics Krisztián elementáris erejű lökete révén ismét nálunk volt az előny, ám a Vas János buta kiállításai miatt emberfórt kihasználták az ukránok, így jöhetett a hosszabbítás. A ráadás öt perce alatt egyik csapat sem talált be, ezért büntetőlövészek következtek. Ebben Ukrajna bizonyult jobbnak, így három helyett csupán egy pontot sikerült szereznünk.

Osszegezve az olimpiai selejtező tanulságait, örömteli tények és figyelmeztető jelek is szem elé kerültek. Csapatunk egyik meccsen sem játszott alárendelt szerepet, sőt, Ukrajna ellen mindvégig kiegyenlített volt a mérkőzés képe. Ez mindenképpen biztató lehet a svájci világbajnokságra nézve, miként az is, hogy gyorsaságban, korcsolyázótudásban csak

Lettország emelkedett a mieink fölé. Komolyan figyelni kell azonban a szabálytalanságokra – rendkívül sok kiállítás itéltek válogatottnak ellen – és a részünkre megadott emberelőnyös helyzetek nagyobb arányú kihasználására. Mindent egybevetve kijelenthető, hogy csapatunk hozzáállása ezúttal is kiemelkedő volt, ezért – a kvalifikáció elmaradása ellenére is – maximális dicséret jár a magyar jégkorong-válogatottnak. **Kovács Attila**